

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Dal vam je zgled, ki ga tudi vi lahko posnemate. Ali ne bi mogli tudi vi obesiti k svoji posteljici podobo božje Matere, da boste tako nanjo mislili? Pa tudi v tem ga posnemajte, da nikoli ne boste zaspali brez rožnega venca.

Posebno zato tako delajte, dragi moji, da vam vaša nebeška mama izprosi vsaj nekaj tiste velike čistosti, kakršno je dala vašemu prijateljčku Gvidonu!

Gvidon je bil res kakor angel.

Samo nekaj zgledov njegove angelske čistosti poslušajte!

Nekega večera je morala njegova mama gospa pl. Fongalanska iti na ples in je prej še prišla poljubiti svojega sinčka.

Bila je oblečena kakor vse druge gospe, kadar gredo na večerno prireditev.

Toliko da je videl mamico, kako je oblečena, že jo je Gvidon lepo prosil: »Joj, ljuba mamica, moja mama si, zato te prosim, obleci kako drugo obleko... v tej te Jezušček ne vidi rad.«

Pripovedujejo, da se Gvidon nikoli ni maral na vrtu igrati s čisto golimi nogami. Ljubi naš angelček se je celo bal, da bi njegovi rokavi ne bili prekratki in jih je večkrat nategoval.

Zdi se tudi, da se ni pustil poljubiti od ljudi, ki niso božji prijatelji; lahko bi rekli, da se ta angelček niti dotakniti ni upal ničesar, kar ni bilo popolnoma čisto.

Gotovo se zato ne čudite, da je tako čisti Gvidon bil poseben ljubljeneц Matere božje.

»O, moja nebeška mama me ima tako rada! Pa tudi jaz njo obožujem in ona to dobro ve.« S temi besedami je seveda hotel povedati, da jo zelo ljubi.

Njegova nebeška mama ga je pa tudi zelo razsvetljevala. Ali veste, kako, ljubi prijateljčki? Razložila mu je molitvico, ki jo znate tudi vi na pamet, namreč zdravamarijo.

»Joj, koliko lepih reči sem se naučil, kadar sem lepo počasi molil: Zdrava Marija!« tako je sam povedal.

Najlepša stvarca, ki jo je njegovo drobno srce našlo v tej ljubljeni molitvi, je pa bila sladka beseda, ki mu je tolikokrat privrela iz duše, beseda sveža in se iskreča kakor lepe zlate rože, ki se razcvetejo na nogah Matere božje v Lurdu.

Vprašal se je, kaj bi bilo, ako Marija angelu Gabrijelu ne bi bila rekla: da.

Kar groza ga je bilo, ko je pomislil, kakšen bi bil svet brez tabernaklja, brez hostije, kajti Jezušček ne bi prišel na svet; tedaj je bil Gvidon vselej poln hvaležnosti do svoje nebeške mame.

»Lepše besede Bogu ne moremo reči,« je nekoč povedal, »kakor če rečemo: da.«

Mi pa lahko še dostavimo: noben otrok še nikoli ni izrekel lepše besede kakor Gvidon Fongalanski.

Saj niti ni gotovo, da bi bili odrastli povedali kaj dosti bolj globokih.

6. Jezušček.

Gvidonček je zelo ljubil Mater božjo, še mnogo bolj pa je ljubil Njega, kateremu do svoje smrti ni drugače rekel kakor: Jezušček.

»Jezušček in jaz se imava rada, o, tako zelo rada!«

»Jezušček in njegov Gvidon,« je dostikrat rekel.

Oba otročička sta se tako zelo ljubila že od začetka, to se pravi, Gvidon je Jezuščka vzljubil takoj, kakor hitro ga je spoznal. Da, že ko je bil star dve leti in pol, je znal svojega prijateljčka ljubeče nago-varjati. Rekel je: »Tabernaklji po cerkvah so njegove hišice in imajo srčkana vratca.«

Zdi se mu, da po nekaterih mestih »Jezušček nima zadosti hišic«.

Ko je bil pri babici, materi svoje mame, nekoliko razposajen, mu je ta rekla: »Veš, Jezušček je v srcih pridnih otrok, kadar so neposlušni in vihravi, jih pa Jezušček zapusti.«

Te besede so Gvidona zelo pretresle.

Ko je zvečer opravil svojo molitev, je pa začel svojo mater izpraševati:

»Jezuščka molim zjutraj in zvečer, on je v nebesih in v hišici v cerkvi, ali je tudi v Gvidonovem srcu?«

»Seveda, srček moj, gotovo.«

»In od kdaj?«

»Od tvojega krsta dalje.«

»O, ali je potem tudi v Markčevem srcu?«

»Kajpada.«

Gvidon je bil tega tako vesel, da je kar v spalni srajčki začel plesati in poskakovati.

Ponoči pa je kar naprej sanjal.

»Mamica,« je povedal zjutraj, ko se je zbudil, »vso noč sem sanjal o Jezuščku.«

Od tedaj naprej je pa zelo pogostoma sredi igre ali celo sredi skakanja naenkrat obstal in poslušal, ako je Jezus še v srcu.

Na to je mislil mnogokrat. Nekega dne je pa mamu večkrat nadlegoval, naj posluša njegovo srce, tako da je končno nejevoljno vzkliknila: »Nak, to pot pa delaš preveč hrupa; s svojo trobento si zbudil svojega bratca in Jezušček je odšel iz tvojega srca.«

Gvidon vrže ves žalosten igračo proč in se več ne gane, v očeh pa ima polno solza.

»Odšel, Jezušček odšel! O, mama, poslušaj še enkrat!«

Gvidon se stisne k materi in jo potegne za rokav: »Poslušaj in povej, poslušaj še enkrat!«

Mati nagne glavo na Gvidonove prsi.

»Nak, ne slišim ga... Jezuščka ni nazaj.«

Gvidona to tako pretrese, da se umakne in stisne svoje drobne pesti.

»No, prav! Jezušček se je gotovo vrnil, pa ga ti, mama, pač ne slišiš, jaz ga pa čutim!«

Čisto gotovo, Jezušček je bil v Gvidonovem srcu! In nikdar ga noben greh ni pregnal iz njega.

Dobri fantek je storil kvečjemu kake prav majcane greške, katere bo pa še v svoji poslednji bolezni izpral, »da bo mogel iti naravnost v nebesa«, kakor je sam dejal.

Nekdo je rekel: »Če gledam Gvidona, se zmislim, kakšni bi bili otročiči Adama in Eve, ako bi prišli v zemeljskem raju na svet; kar vidim jih, kako se igrajo pod velikimi drevesi v lepem raju in se prijazno pogovarjajo z ljubim Bogom.«

Jaz si pa Gvidona predstavljam drugače. Gvidon je prijateljček božjega Deteta Jezusa, in božja Mati ga v Nazaretu vzame k sebi in ga vzgaja za tovariša svojemu Sinčku.

Mislim, da si ga predstavljam prav in ne morem najti nobene lepše primere, saj pa tudi na ta način lahko razumemo marsikateri dogodek njegovega življenja... Tudi vi, ljubi otroci, mislite na to primero pri lepih zgodbicah, ki vam jih hočem pripovedovati.

(Dalje prih.)

Začetek učenosti.

Danilo Gorinšek:

Majdica moli.

*Ljubi angel varuh moj,
spusti k meni se nocej.
Tvoja krila varovala
bodo mene, ko bom spala.
V sanjah pojdem v sveti raj,
tam izprosim zlat smehljaj.
Ko bo zjutraj zora vstala,
svoji mami ga bom dala.*